

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 10 του Σεπτεμβρίου 1906

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 212

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ:

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Βαυδικός ύμνος στον "Ήλιο" (μετάφρ. από τα Σινισκορικά).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ. 'Ο Ξένος (δραματική σκηνή).

ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ. 'Εκλογικά προγράμματα του Θ. Καρούσου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ. Οι Τυραννοχτόνοι.

Δ. Π. ΑΛΒΑΝΟΣ. Ριχάρδος Βάγκερ κι ο νεο-ιδανισμός.

Κ. ΛΑΝΑΡΑΣ. 'Ανοιχτό γράμμα.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. 'Εργα και 'Ημέραι. — Μία στήλη.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Φιλήτας, Ρήγας Γκόλφης, Λεάντρος Παλαμής, Γ. Στεφανής, Γ. Ζουφρές.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα (Πλατωνικοί φνιτοφάγοι, — Είδος αποκήρυξη — Μυαλό — Τό βιβλιό του Γιαννόπουλου — Τό κινητήρι του Καπετάνιου).

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΧΤΟΝΟΙ

«και οχλοδοξία βλαστήμια
σπαράζει τον αϊθέριο τον αέρα
χαύνου και όκνου μιάν άνεργή ζωή ζούν έδώ πέραν»
(Παλαμής. «'Από τους "Γυμνούς και τους Θυμούς»)

'Αγαπημένε Νουμά,

'Από πολύν καιρό ήθελα να σου γράφω κάποτε για κάτι ζητήματα που τσιτώνουνε. αλλά ρωτούσα και τον άπατό μου :

Μά κάθε δημοτικιστής πρέπει να γράφει ; Πρέπει όλοι να γίνουμε ποιητές και φιλόλογοι ; Μπορεί να πάν έτσι μπροστά το ζήτημα ; Δέν τους χρειάζονται αύτονώ των ανθρώπω παρά μόνο καλαμαράδες ; Ούλοι άρχηγοί ; Δέν χρειάζονται και στρατιώτες, σκαφτιάδες για την ιδέα, έμποροι, μπακαλήδες, τεχνίτες και άνθρωποι επί τέλους που δέν πιάνουνε πέννα στη ζωή τους ;

Και στο ίνάτι αύτών των ερωτηματικών έσωπούσα.

Σήμερα όμως δέν μπορώ πιά. Πονώ και πρέπει να φωνάξω.

Κ' έρχομαι να σε παρακαλέσω να θέσης επί τέλους καθαρά καθαρά το ζήτημα του 'Αντιβασιλισμού, για το όποιο πολλές φορές στο Νουμά έδωκας παρκοντυλιές.

Γιά όσους ένοιώσανε το βιβλίό του Ραμά· κατά παλιά και τα καινούρια, δε θα φανή παράξενο, άν τους βεβαιώσουμε, πώς ύστερα από τον πόλεμο του 97 το δεύτερο μεγάλο ζήτημα που σήκωσε ή δυσπιστία

του Λαού προς το βσιλνχ είνε το Κρητικό με το δρόμο που πήρε.

Κι' άθελα ρωτιέται κανείς : 'Ως που θα φτάζομε ;

'Εχει δίκιο το 'Εθνος να στενοχωργείται, να πνίγεται. Οι μπάτσες έρχονται άπάνωτες ζερβόδεξα. 'Εξαλιστήκαμε. Τά χάσαμε. Και χάβομε άνεξέταστα το φαρχάκι της δυσπιστίας που τόσο κουτοπόνηρα μάς ποτίζει ή Νεοελλαδοκονοβουλευτική δημοκοπία, ή ξξία θυγατέρα της καθαρεύουσας και του Σκολαστικισμού.

'Όσοι όμως δε θέλουνε να το πιούνε εύκολα, πρέπει να βγούνε και να πούνε το Γιατί.

'Όλοι πιά πάει να το χωνέψουνε, πώς χωρίς τίμιο και γερό έλεύτερο 'Ελληνικό Κράτος, τίποτα δέν μπορεί να περιμένη το έθνος.

Τί πάει να πη όμως Κράτος, και πώς θεμελιώνεται και πώς δουλεύει, και γιατί το δικόμας έχτικιασε και μαραζώνει, λίγοι το νοιώθουνε κατάβαθα.

Τί λένε οι πολιτειολόγοι πώς πρέπει νάνε το Κράτος δέν ξέρουμε. Ξέρουμε όμως πώς για να ζήση ή Ρωμισόνη, το 'Ελληνικό Κράτος έπρεπε νάνε ένας τίμιος όργανισμός που ενώ θα ασφάλιζε το έσωτερικό του με νόμους, που να έφαρμόζονται τίμια και ίσα, τη ζωή την τιμή και την περιουσία των πολιτών, την πρόοδο και την προκοπή τωνε στις τέχνες και στις επιστήμες, σύγκαира θα τους άρμάτωνε και θα τους έγύμναζε κάνοντάς τους μιά γροθιά, για να μπορέση με φέληση και δύναμη να κυνηγήση την πραγμάτωση των 'Ιδανικών που έτοιμα του παράδωκε ή μεγάλη ή επανάσταση, και να προστατέψη τους ύβρισμένους και κυνηγημένους υπόδουλους αδερφούς του.

'Αντίς άφτά όμως τί έκάμαμε 80 χρόνια τώρα;

Μιά παρωδία Κράτους, που από την άρχή έβαλε για μοναδικό του σκοπό τη μεταμόρφωση του πολεμιστή Ρωμιού σ' άρχαιοπρεπή και καθαρεβουσιάνον 'Ελλάδιο, έκλήρυξε την κλέφτικη και έλευτερώτρα γλώσσα του λαού πρόστυχη και βάρβαρη, και άπάνω στο ζήλο του για το γουρισμό τουλάχιστο ως τον Ξενοφώντα έπαραιμέλησε κάθε άλλη ανάπτυξη του λαού. Και άφού με την ψεύτικη ΔημοκρατικοΠερικλείκη μανία του εκατάστρεψε την πολιτική και στρατιωτική άριστοκρατία που το δημιούργησε, έπιασε κι' έδωκε στο χτίς ραγια λαό, και σήμερα φτωχό, άμαθ ή ύβρισμένο και περιφρονημένο λαό ένα πολίτευμα 'Ιδανικό και μιά καθολική ψηφοφορία και τον άφησε να δημιουργήση τη δικούσα τάξη του.

Και την έδημιούργησε ! Και τρώμε τώρα τους καρπούς της.

Με τέτοιο λαό και με τέτοιο έκλογικό κώδικα,

όσο τίμιος κι' άν είνε ο πολιτευόμενος θα καταντήση ψηφίμπορος, πουλώντας έθνος — και παρελθόν του όταν ντροπιάζει το 21, και παρόν του όταν τρώη φτυσιές από παντού, και το μέλλο του, όταν το δημιουργεί σκοτεινό στα παιδιά του — πουλώντας έθνος, και αγοράζοντας ψήφους. 'Αν δέν κάνη τα ρουσφέτια του λαού δε θα βγή βουλευτής. 'Ο λαός και ή βουλευτής του δε θέλει τίμιο υπάλληλο. Θέλει κομματάρχη. 'Από τον 'Ανέθυνο, κι' από το δεσποτή και τον Καθηγητή ως τον τελευταίο κλητήρα, ούλους τους θέλει κομματάρχες. Κανείς για το Λαό, κανείς για το Νόμο, κανείς για το Κράτος, κανείς για το έθνος. Ούλοι για το Κόμμα.

'Ο κάθε τιποτένιος και ή κάθε κατασκοκλέφτης έχει ένα ψήφο, δηλαδή ίση πολιτική αξία με τον πρώτο καθηγητή του Πανεπιστημίου.

Και όντας Ραγιαξ ακόμη, έπειδή το Κράτος δε διορθώνει το Ραγιαδισμό του παρά μόνο ατήν χυδαίαν του γλώτταν, και νομιζοντας έχτρό του — έχι τόσο πολύ άδικα — το Κράτος, έννοει να πουλήση όσο μπορεί άκριβότερα τον ψήφο του. Και έχει το Στάη του που μόνο άληθινό επιχείρημα κατά της εύρείας περιφερείας ήρε το : «Θά ήτο φοβερόν να στερηθ ή λαός του μόνου του προστάτου, του βουλευτού ! »

Προστάτης !!!

Κατά τίνος Μωρέ ; Κατά του Νόμου, κατά του Κράτους, κατά του έθνους;

Και έχουμε δύο τέλεια πολιτικά καλούπια.

Τόν Ντεληγιάννη με τη φυσική του έξυπνάδα μαζί με την κατεργχρόση του καθαρεβουσιισμού, που γλύφει και τρέμει το ψωριασμένο πλήθος, το μαστροχαλαστή που ήθελε «Δεδηλωμένην» και ή Βουλευτής είνε εις θέσιν να γνωρίζη κάλλιον παντός άλλου τάς ανάγκας της 'Επαρχίας τους.

Και τον Τρικούπη τον τίμιο και διαδασμένο και δημιουργικό πολιτικό που για να μπορέ να βγαίνη βουλευτής και Κυβερνήτης, έπρεπε να βουτήξη στη συναλλαγή. Και έβούτηξε. Κ' επνίγηκε.

Και μάς έστείλανε τον Καποδίστρια — τον έσκοτώσαμε.

Μας έστείλανε τον 'Οθωνα — τον έδιώξαμε.

Μας έδωκανε χίλια εκατομμύρια να γενούμε 'Αθρώποι — και τα φάγαμε, τα κλέψαμε, τ' άνεμοσκορπίσαμε.

Πολεμούμε να κάμομε στρατό, — μά στρατός με καθαρέβουσα και με κούκλες και με συναλλαγή δε γίνεται.

Κάνομε καρχία και σαπίζουνε στα βρωμόνερα του σκολαστικισμού, της συναλλαγής και κακομοιργίας.

Κι' ύστερα, σά γνήσιοι Ρωμιοί, αντίς να παραδεχόυμε τις μπομπές μας και να ιδούμε το χάλι

μας, να θέλουμε να ξεσωमारίσομε το άσχημο γομάρι των άτιμιών μας, και να το φορτώσομε σάν 'Ανεύθυνο. Του καμάρω Σύνταγμα κατά το κίρι και κατά την τύχη μας. Τότε θέλομε γομφωμένη για τα ρουσφέτια και τις άτιμιες μας, μα όταν ακούονται τα τριζύματα της σάπιας Μας, όταν φανερόνται τα σπυργιά του Σκολαστικισμού Μας, φωνάζουμε και τότε θέλομε νάνε Μίγας 'Αλέξανδρος, ή τουλάχιστο, λείε, Κάρολος, λείε, της Ρουμανίας.

Και αντίς να ξεστρωθώσομε και να βάλωμε τα θεμέλια μιζς 'Αληθινά Λαϊκής και Δημοτικής 'Εκπαίδευσης, που μόνο με τέτοια θα μπορούσομε να υψώσομε το λαό στο Πολίτευμά του, και στο άγαμέταξ να περιορίσομε μόνοι μας την χαλάνωτη όχλοκρατία, είπα παίρνοντας από τους άνξιους, τρ' δις καίωμα του ψήφου, είπα δίνοντας 2 και 3 και 5 ψήφους στους Οικογενειάρχες και στους γραμματισμένους και σ' εκείνους που πλερώνουν περισσότερα, που μόνο έτσι θα μπορούσομε να ελευθερώσομε και να ήθικοποιήσομε λιγάκι το Βουλευτή και ενώ εξακολουθώσομε να πλαστικολογώσομε ανάσχυοντα το Δημόσιο, ήθέλαμε να μ'ας συμμαζώξω, ή Βασιλέας, σάματι νάτανε δυνατό να το κάμη χωρίς να τότε διώξωμε σε 24 ώρες.

Και όταν για την ήσυχία της κεφαλής του, και για να μη δώσει άφορμή στους δημοκόπους να ρεζιλεύουνε τους 'Αριστογείτονες, προσπαθεί όπως μπορεί να γλυτώση ότι είνε δυνατό, τότε να το Ντεληγιάννη σας με τις σκνίδες να λήη ότι φταίνουν «Οί 'Άλλοι», να το Ραλλάκο σας να δείχνη ύβρίζοντας το Παλάτι, να το Λεβίδη σας, καλέ, τον έντιμότατο να φωνάζη ζήτω ή δημοκρατία κτλ. κτλ.

'Επρεπε ν' άσουν' εδώ αυτές τις μέρες, να βλέπετε και να κουνετε κάτι τενεκέδες, δικοσταβίλους, ψωροδασκάλους, απογόνους, και λογίων των λογίων σάπιλες να φωνάζουνε θριαμβευτικά: «Τόν ιδιώξαμε πιά», «ελευθερωθήκαμ' επί τέλους», απάει στο διάολο και άλλα τέτοια άχρεια, για να σκέφτεσαι αν όχι μόνο περιττό και άνώφελο, παρά και αίσχρò ακόμα θάτανε να κάθεστε να δουλεύετε και χαλάτε το μυαλό και το σηκότις για τον άτιμο αυτό Λαό.

Ξέρουμε πώς είνε πολλοί, —και άπίστευτο— δημοτικιστάδες ακόμα, που έχουνε ενάντιες ιδέες. 'Ας βγούνε να τις μολοήσουνε καθαρά και ξάστερα. Νά τις συζητήσομε.

Για να δώσομε αν θα μπορεί κανείς να περιμένη ακόμα τίποτα από το σάπιο 'Ελλαδικό καρπούζι του Γιαννιόπουλου, ή αν δεν θα πρέπει, να φεύγη όπως όπως, να γίνεται ξένος υπήκοος, και δουλεύοντας τίμια σε καμιά ξένη χώρα να βγάνη το ψωμί των παιδιών του, και να περιμένη με πέτρα την καρδιά να δη το όριστικό θάψιμο των όνειρων του 21, και την καινούργια υποδούλωση—χειρότερη από του 1454— που έτοιμαζούνε στο δυστυχισμένο το έθνος οι Νεοελλαδικοί φιλελεύτεροι 'Ελευτερωτές! και Τυραννοχτόνοι.

Χανιά τις 4 του Σεπτεμβρίου 1906.

ΓΙΑΝΝΗΣ Θ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

'Ο πατέρας. 'Εσύ, παιδί μου, την έκαμες αυτή τη ζουγραφιά;

Το παιδί. Ναι, πατέρα...

'Ο πατέρας. Και δι' μου λές σαν τι παρασταίνει;

Τα παιδί. Μα δι' θυμούμαι πιά, μπαμπάκα.

'Ο άντρας της κυρίας. Φτάνει πιά! Μην πικραίνεσαι πιά τόσο για το θάνατο της πεθεράς σου... Θα την ξαναγαμώσεις στον άλλο κόσμο.

'Η κυρία. 'Αλήθεια, αλήθεια... Δεν το σκέφτηκα.

ΒΑΙΔΙΚΟΝ ΥΜΝΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ ΘΕΟΥΣ (Ργ. 8, 30)

Ανέλικος ούτος κατέβη σ'ας,
Κι' όστι κανέναν, σ'ας παιδί,
'Ω δ'ότι, μεγάλον
'Ομοίον έστιν όντι,
Χαλαρόν γενεάς όχλου,
Εκ καινεμύρου.

Πού τριάντα τρεις υπάρχουν, σ' ός άνδρες

Με θυσιασμούς σ'ας εύλογούν.

Προστατεύετέ μας

'Εσείς, βοηθήσατέ μας,

Στους θεούς μιλείτε για μ'ας

Ω δόξα σ'όμοιο.

Κ' απόπερα του δρόμου των πρόγονων

Και των ανθρώπων των καλών,

Στάλασινά τα μέρη,

Μη μ'ας περιπλανάτε,

Κι' άγελάδες κι' άτια, θεοί,

Χαρίσατέ μας.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

1) Οι Πάντες θεοί (Vivens-dei), είνε ιμμοσφαιρικοί θεοί των 'Ινδών.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ

[Οι δύο εκλογικές προκήρυξεις που δημοσιεύουμε παρακάτω βρίσκονται στο μεγάλο μου ιστορικό άρχειο. 'Εχουνε τυπωθή στο τυπογραφείο ή «Κεφαλληνία», και καθώς φαίνεται είναι παραρτήματα της έφημερίδας «χωρικός». Ο Θ. Καρούσος είναι καλόγνωμος πολιτικός και μεγαλόκαρδος πατριώτης. Το δείχνουν ακόμη κι' αυτές οι παρακατινές προκηρύξεις, που δημοσιεύουμε όχι μόνον για τη γλώσσα τους τη δημοτική, την καθάρια κεφαλληνική, αλλά και για τις ιδέες του, τις περιέργες, μα και φωτινές σε πολλά σημεία και σφανταχτερές. Στη δεύτερη προκήρυξη γίνεται μακρύς λόγος και για το μεγάλο σατυρικό ποιητή της σύγχρονης 'Ελλάδας τον 'Αντρέα Λασκαράτο. 'Αλλ' ό,τι λέγει για αυτόν ο μακαρίτης Καρούσος θέλει και λίγο χασκίνισμα.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ

Πρέπει να ξέρετε, άδέρφια μου, πώς εφίς εδώ 'στο Αηξούρι οι φίλοι όπου από καλωσίην τους με άγαπάνε ίσως και παραπάνου απ' ό,τι μου πρέπει, ήθελ'σανε να βγάλουνε κι' έμέ σαν Προφαντικό για υποψήφιο της νέας Βουλής. Το λοιπόν θα παρήσισατώ κι' εγώ για να μ' εκλέξετε 'Επίτροποι αν ήναι με τον όρισμό σας.

'Αγκαλά και μού φαίνεται να Σας άκούω τι θα μού καλαναρχήσετε.

«Μπρέ, άδελφέ, τί έπαθες έπίτο να μ'ας ξεφύτρωσης και συ σά Μαντάρι; 'Εδώ μεγάλα και ράβια πνίγονται και σ' βαρκαούλα τί 'θέλεις; Μίσα σ' όι τέτοια χαλαρή τί κειρασμός σ' ικαβαλίκει να γυρεύης και σ' 'Επίτροπία, που πότι σου ούτε κατόλδως 'Εκκλησίας δεν έστάθηκες, και τώρα Σου βουλήθηκε να Σέ κάμουμε γαστάλδο όλης της Κεφαλονιάς; 'Η τρέλλα Σου, Παιδάκι μου, βαθιά να ριζομένη. —Δεν ήξερεις πώς εκεί μέσα στη Βούλη γίνεται του Διαδίκου ό 'χορός; σ' εκεί χρειάζονται υποκείμενα που να χορεύουν»

» να σ' ξιφτέρια, και να πετούνε ή φτέρναις τους φτερίδες; Και συ εδώ χόρεψες ποτί σου το συρτό; » «Είρεις που πας ή όμή του; Δεν 'ντρέπεται να βένεσαι; και σ' με τους πρωτοφρευτάδες; κι' η κορμινού τον άνδρα της με τους κραματεντάδες!

» 'Εμείς άδελφέ, χρίος έχουμε πρώτα πρώτα να η εκλέξωμε από εκείους τους 'Ανομάτους που όντ' » καιρό του συχωροκαρδωμένου Ουάρδου όγτες μ'ας » έψαψα το σπάρο στη γλώσσα, οι δυστυχεί για το » καλό της Πατρίδος υποφέρουνε πέντα καίρους και » λእχτάρεις και κινδύνους, που τότε κανείς δεν ή » θελε να ήναι φύλλος σ'τόν κόρφο του. —Κι' έπει » τα δεν βλέπεις και πόσοι άλλοι υποψήφιοι έβγή » κανε, που δεν 'μπορεί κανείς να το άρνηθ'η, πώς » μεταξύ σ'ι δαύτους είναι, Γιε μου, άνθρωποι. Ξε » πνοι, τίμιοι, και πετ'χοκουμένοι σ'τα πράματα. » 'Ωστε όπου σε συμβουλεύομε για το καλό Σου να » καθόσουνε συγχος, γιατί όποιος σ'τη γ'η καθεται » καλά, και τα πέλαια γυρεύει, ή Διαδίκος του κώ » λου του κουκκιά του μαγειρεύει.»

Ναι, άδέρφια μου, μού λέτε το 'Εβγγέλιο, όλα αυτά που στοχάζεστε τα μετράτε με γνώση και φρονιμάδα. 'Εχετε δίκιο. Πλήν, μ'ό το ψωμί, δεν φταίω κι' εγώ. Φταίνε εκείνοι οι φίλοι, όπου ήθελ'σανε την ύστερη ημέρα να βγάλουνε κι' έμένα σ'το Μειντάνι. ή για να πώμε την αλήθεια, ούτε εκείνοι δ'ε φταίνε γιατί το κάμανε με καλό σκοπό φταίει ή τύχη μου, γιατί με έπεδαμ'λωσε σ'έ τρόπο που δεν έχω ούτε τα όμπρες ούτε τα όπίσω.

Τί λοιπόν να σας π'ω σ'τ' εγώ δεν ήξέρω, μαρτύς μου ή Θεός. Να σας π'ω γλυκόλογα για να μ' εκλέξετε, χαρι του λόγου πώς πέφτει ή σταλαματιά μου για την πατρίδα; Μα σεις άνθραμα τι πιστεύετε κι' έχετε όλο το δίκιο γιατί όποιος κα'η στο ζεστό, ροδάται και σ'το κρύο. Να σας τ'άξω λαγούς με πετραχήλια, πώς θα κάμω τάχατες τον τόπο μας Μεσίρι και νάχετε του 'Αβραάμ τα άγαθά; Ναι, μα τα ψέματα έχουνε κοντά ποδάρια. Γιατί και πώς 'μπορεί να κάμη κανείς το καλό που μ'ας έχουνε τα χέρια δεμένα οι ξένοι; χωρίς έρμένα και κουπιά 'Α? Νικόλα βόχθα.

Το μοναχό που μπορώ να Σας βεβαιώσω σ' τη ψυχή που θα δώσω του Θεού, είναι, πώς αν θελήσατε να μπήσετε κι' έμέ σ'έ τέτοιο χορό (όπου για τα δίκια που είπαμε άπάνουθε δεν τ' πιστεύω), θα κολλήσω ασφαλτα σ'ν τη σφήκα σ' εκεία τα πρωτοπαλλήκαρα του Νησιώνε μας, όπου για περισσais φοραίς εκεί μέσα σ' τη Βούλη τρέχοντας άντάμα με την κυράτζα προστασία γύρου, γύρου τ' άλλωνάκι, ύστερα ύστερα την εκατασκοτίσανε και την εκάμανε τη μαύρη κούρτουλοκουβάρι.

Αηξούρι ταίς 13 Γεναριού 1862.

Το άδέρφι Σας

Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ.

Υ. Γ. Δειλινό της 'Ιδίας μερός.

'Ω του θαύματος! έμα άκουσα τη αύγή πώς έστειλανε έδώθε σ' το 'Αργιστόλι τον Κατάλογό μου για να παρρησιασθ'η, εκάτζα κι' έγραφα εκειαις ταίς άπάνου ολίγαις άράδαις σ'ν καιμμένος υποψήφιος πλ'ν τώρα το δειλινό της 'Ιδίας ημέρας τί βγαίνει έξου; Μου είπαν πώς εκείος όπου έπηγαίνε σ' το 'Επ'αρχείο για να παρρησιάσ'η τον Κατάλογόν μου, καθώς ανέβαινε την σκάλα, άπάνησε κάποιους όπου είχανε κακό ποδιακό, και σ'ν τους είδε θα άδασκώθηκε και έτζι τον έπιασε κύλικας π'ν προφάση να τον παρρησιάσ'η κι' έφυγε συλλίτρεχος. 'Εκάθε όμποδο π'ός έφελος.

Καλλίο που ήλθε έτζι τ'έ π'εμα γιατί ή Θεός με ατόν τον τρόπον έφύλαξε και τους δύο μας, όστε